

Att vilja kyrkan väl – en kärleksförklaring

Under senare tid har kritiken mot Svenska kyrkans ledning tilltagit alltmer. Artiklar och krönikor i dags- och kyrkpress, tidskrifter och bloggar skröder inte orden. I jämförelse har SPT varit närmast hovsam men också tydlig. I fokus för kritiken har under de senaste åren varit sådant som kyrkohandboken, #mittkorsdebatten, organisationsfrågor, koncernkaraktären, det ökande antalet utträden, bristande lyhörddhet från kyrkoledningen och otydliga uttalanden om förhållandet mellan kristendom och islam.

Avsikten här är emellertid inte att ytterligare spä på kritiken. Viktigare är att visa på att bakom den högljudda kritiken göms en mer outtalad, en djupare längtan, ett rop efter en kyrka som är en from kyrka, som lever ett altartillvänt liv, som är en helig ort för tro och förtröstan, för stillhet, andakt, tystnad, tillbedjan. Som förkunnar nådens evangelium mer än lagens krav, som inte stängs in i ett inomvärldsligt perspektiv utan likt Sveriges alla kyrktorn pekar vidare, mot Gud, Guds närvaro. En kyrka där lovsången lever, bibelfördjupning pågår och uppbyggelse ges. En kyrka som inte sviker sökarna, som möter de tveksamma, som svarar de ambivalenta och tvivlande.

Att det finns en andlighetens återkomst är uppenbart, men den förefaller att i stor utsträckning gå Svenska kyrkan förbi. Nu letar många efter helighet, levnadsmod och livs-mening på annat håll. Det är inte ett orimligt antagande att en viktig orsak är, att man inte identifierar kyrkan som ett rum i samhället för trons liv och själva Gudsmötet. Alltför få oroliga och vilsna sökare tar vägen in i kyrkan, för de känner inte igen att där räcks dem det levande vatten, som släcker människans djupaste törst.

Någonting för kyrkan livsavgörande tycks ha marginaliserats, rentav gått förlorat. All denna kritik är därför främst en kärleksförklaring men också ett saknadens rop. Det har från kyrkoledningens sida onekligen funnits en tendens att slå dövörat till, att betrakta kritikerna som kverulanter eller kroniskt oppositionella. Vad man har svårt att höra är att kritiken huvudsakligen bottnar i kärlek – till kyrkan, till hennes framtid, hennes identitet, hennes uppgift.

När Nebukadnessar hotade Jerusalem skrev Jeremia, på Herrens befallning, ett profetiskt brev. I detta varnades folket för vad som skulle hända om de fortsatte på den väg de slagit in. Brevet, som lästes upp för en förskräckt menighet, snappades upp av kung Jojakim, som fick det uppläst för sig. Allt eftersom det lästes, skar han med sin pennkniv bort stycke efter stycke, och kastade det i elden tills hela brevet var uppbränt (Jer. kap.36, 37).

Kung Jojakim står som exempel på en makthavare, som inte vill lyssna till kritik. Trots alla de olycksbådande tecknen, vilka var väl synliga för alla som ville se, stängde han sina ögon och öron, brände brevet och lyssnade hellre till dem som sade »allt står väl till».

Ingenting skapar sådant missmod i en organisation, som när dess ledning hävdar att allt står väl till och endast lyfter fram det positiva, medan de som befinner sig på golvet, de som är verksamhetens verkliga utförare vet någonting annat – att allt inte står väl till.

Krisförnekarna orsakar i själva verket uppgivenhet, inte uppmuntran, då problemen döljs och man vill få kritikerna tystade. Men de som vill kyrkan väl är djärva nog att säga, att allt inte står väl till, för hon behöver reformeras på ett djupgående sätt. Att meditera över credots bekännelse till vad kyrkan är kan vara en vägledning för att Svenska kyrkan inte längre ska famla vida utan återfinna sin identitet. Det behöver göras av alla som bär ansvar i Svenska kyrkan, i såväl församlingar som i kyrkoledningen.

Enheten behöver realiseras genom att Svenska kyrkan på nytt visar att hon vill vara *en* kyrka och del i den enda Kristi kyrka. Det måste finnas bredd och utrymme även för de rörelser som

inte är konforma med dagens korrekta åsikter. Gammalkyrkliga, lågkyrkliga, högkyrkliga och evangelikala karismatiker, som finns med i församlingar runt om i landet berikar gudstjänstliv och gemenskap, men det är sällan någon uttrycker sin tacksamhet över deras existens. I stället riskerar deras utrymme att begränsas än mer genom inte minst kyrkomötesbeslut som i praktiken är exkluderande. En följd har blivit att kyrkan förlorat många av sina mest hängivna medlemmar.

Heligheten behöver återerövas. En orsak till mycket av kritiken mot kyrkohandboken handlar om banaliseringen, inte minst i språket. Vardaglighet har blivit något av modell för mässfirandet, riktningen mot människor har markerats på bekostnad av heligheten och begripligheten prioriterats framför förundran inför det obegripliga mysteriet. Med heligheten följer också den hierarkiska bekännelsen att Jesus Kristus är Herre – en bekännelse som tonats ned för det inklusiva språkets skull.

Katoliciteten behöver lyftas fram. Att som argument för de beslut som Svenska kyrkan fattat i kontroversiella frågor (som samkönade vigslar) hävda, att hon går före eller vidgar förståelsen av evangeliet, duger inte. Det bryter mot kyrkans allmänlighet. Svenska kyrkan tar miste om hon ännu tror sig vara en moralisk stormakt, och att hennes uppgift är att gå före för att visa andra, mindre progressiva kyrkor, vägen. I verkligheten är hon en krympande kyrka och hennes röst i världen skorrar. Hon behöver lära sig ödmjukhet, att hon är en liten lem i den världsvida kyrkan, och att hon mycket mer behöver de andra än vad de behöver henne.

Apostoliciteten behöver fördjupas. Till den hör att stå i den gemensamma tro, den *regula fidei*, som den världsvida kyrkan stått i genom alla tider och överallt. Genom att pröva sig själv i ljuset av Skriftens ord, kyrkans djupa tradition genom två årtusenden och andra kyrkors bekännelser, kan Svenska kyrkan bli medveten om, om hon riskerar att hamna på egna villospår.

Att meditera över *en enda, helig, allmänlig och apostolisk kyrka* kan tyckas sakna den konkretion som krävs för att reformera Svenska kyrkan. Ändå är detta det mest centrala för en kyrka, som behöver fördjupa sin självförståelse för att bli och vara en levande kyrka i vårt land.

För Svenska kyrkan är inte en kyrka där allt står väl till, men hon är den kyrka som vi älskar och vill väl.